

VICTORIA COMNEA

La Eneida

Roman

Colecția: ROMAN & FICTION
Coperta și colaj: Florin AFLOAREI

Lector: Aura CHRISTI
Tehnoredactor: Carmen DUMITRESCU

Editura Ideea Europeană
OP-22, CP-113, Sector 1, București,
Cod 014780, România
Tel/Fax: 4021-2125692; 4021-3106618
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

Anul apariției: 2012

Ediție Digitală PDF

ISBN 978-973-1925-57-8

Copyright © 2012 Ideea Europeană

Victoria Comnea s-a născut în București. După absolvirea Facultății de Biologie de la Universitatea București și-a împărțit forța creatoare între activitatea de cercetare și cea literară. Romanele *Perfect distractiv*, *Capcana*, *Manuc* au fost începute și, în mare parte scrise, înainte de căderea regimului ceaușist. Aflată sub „supraveghere informațională” (1981-1989) și detestând restricțiile impuse de cenzura comunistă, a refuzat orice compromis. Nu a publicat, dar a continuat să scrie. După 1990, renunță la activitatea de cercetare, colaborează cu versuri și proză scurtă la revista *Luceafărul*, *Contemporanul*. Realizează o serie de traduceri din limba franceză pentru Editura Herald. Devine membră a Uniunii Scriitorilor din România în 2002.

Cărți publicate: *Perfect distractiv*, roman, 1999; *Capcana*, roman, 2001; *Ultima adoratoare*, scrieri inițiatice, 2003; *Manuc*, roman, 2006; *Un romb de cer*, povestiri, 2004; *America din Valea Adormită*, jurnal de călătorie, 2008

*Tantaene irae
animis coelestibus!*

Vergiliu, *Eneida*

Partea întâi

Un ban rătăcit, o monedă nou-nouță îmi sare din buzunar. Sclipește veselă în alunecarea ei prelungă pe gresia culoarului. Se oprește la câțiva pași de mine. Dar nu cade. Se învârtește repede, tot mai repede. O sferă a tăcerii depline. Un fir de abur depănat din imaginea unei seri...

Paralela treizeci și ceva, între meridianul zero și, aproximativ, zece...

Acolo se afla un vechi oraș locuit de pribe-gi tirieni... Și pe acest oraș, se spune, Junona îl iubea mai mult dintre toate... Altarele, armele și carul ei se aflau deja acolo... Și tot acolo ar fi vrut ea, zeița, să-și înscăuneze domnia asupra lumii...

Reinventă *Eneida*.

Degetul lui arătător fixa moneda pe masă, apoi, cu un simplu bobârnac, îi imprima o mișcare de rotație. Întotdeauna o prindea la timp, înainte de a se prăbuși zgomotos pe tăblia mesei. Nu o lăsa niciodată să cadă.

Obişnuia să se joace în felul acesta doar în pauze, atunci când se pregătea să vorbească despre altceva sau ca să sublinieze ceea ce tocmai terminase de spus.

– Dacă descoperi un suflet pereche printre cuvintele unei cărți, atunci povestea în sine devine povestea ta. Gândurile, senzațiile, încercările, îndoielile mărturisite prin acel suflet ajung să îți aparțină, își fac loc în propria ta viață. Uneori, cu o potrivire uimitoare în contextul timpului tău.

Nu aşteptam lucruri neapărat speciale de la el. Recunosc, îl ascultam cu plăcere, în timp ce noaptea foşnea deasupra noastră ca mătasea unui baldachin din mijlocul unui palat sprijinit pe şiruri fragile de palmieri. Aşa am simţit eu lucrurile din jur atunci. Nimic original. Dar dacă aşa le-am simţit şi nu le-am uitat, înseamnă că acela a fost un moment cu adevărat special.

Mă uitam la apa din piscină şi am văzut bine lumina, acel punct strălucitor aprins deodată pe luciul ei nesigur. Şi el l-a văzut, dar nu în apa piscinei, ci pe cerul nopţii. Îl privea de ceva vreme cu faţa în sus şi capul dat mult pe spate.

– Aldebaran!... O stea guvernată de Jupiter. Ca şi zodia mea. S-a întors spre mine cât să precizeze scurt. Sunt un săgetător.

Stăteam pe terasa hotelului *Le Saharien* şi el repeta în şoaptă numele stelei.

– Aldebaran... Aldebaran...

Străvechiul ritm ascuns în numele stelei ieşea treptat la iveală prin vocea lui. De fapt, cam asta se întâmpla cu oricare din cuvintele pe care le rostea.

Eram în Sousse doar de câteva ore. Abia intrasem în cameră după o raită prin împrejurimile hotelului. Întotdeauna am resimțit făcutul și desfăcutul valizelor ca pe o corvoadă. Așa că mă pregăteam, fără prea mult entuziasm, să-mi scot lucrurile din valiză. Atunci a sunat telefonul. Ghidul mă anunța că intervenise o schimbare de program. Cuvinte obișnuite. O informație de rutină. Un mesaj banal ca oricare altul de acest gen.

Țineam *Eneida* în mână. Intenționez să așez cartea la îndemână, pe noptieră, când am ridicat receptorul. L-am lipit de ureche și așa am rămas, cu el strâns lipit de urechea mea, mult după ce ghidul își terminase mesajul și închisese.

Citisem de curând că, printre probele vechilor inițieri, figura și calitatea vocii. Dacă vocea aspirantului la inițiere suna perfect, acesta era admis.

Vocea de la telefon suna într-adevăr perfect.

Nu știu ce criterii aveau cei din antichitate. Bănuiesc că, dincolo de un timbru anume, mai aveau în vedere și dicția sau arta de a rosti clar, corect și nuanțat cuvintele unui text. Eu nu aveam la îndemână decât propria mea intuiție devenită dintr-odată extrem de activă. Doar așa îmi pot explica senzația de pătrundere profundă într-o interioritate îmbietoare prin care, ghidată doar de vocea lui, puteam descifra însăși alchimia masculinității.

Rămăsesem cu *Eneida* în mână, priveam literele din titlu, fără să văd nimic. Țineam recep-

torul la ureche cu senzația că îmi reaminteam de un alt timp, că retrăiam acel timp...

Și ea, frumoasa prințesă din Tyr, sorbea vocea călătorului troian. O sorbea pe îndelete, ca pe un vin de soi, mereu îndemnându-l să-și depene povestea încercărilor prin care trecuse, deși ea le cunoștea deja iar sculptorii ei le dăltuiseră în piatră pentru eternitate...

Se numea Călin Daniel.

– Eram, mai suntem încă, atât de puțini. O mână de oameni într-o țară de nisip ostil. Milioane de fire mici de nisip. Par inofensive, dar este de ajuns ca un... oarecine-oarecare să stârnească vântul discordiei, pentru ca toate acele fire să năvălească asupra ta, să-ți astupe gândurile, opiniile, bunele tale intenții, viața. Eram în piața devastată, când am înțeles acest adevăr. Da, suntem doar o mână de oameni. Suntem ciudați. Suntem saharieni. *Golania* a fost pentru noi ca o oază. Acolo ne adunam toți cei care ne simțeam saharieni. Ne încurajam. Speram încrezători... Ne iluzionam.

Credeam că el frisona. De fapt, râdea cu amărăciunea unui om rănit.

– Noaptea, după ora unu, zgomotele traficului încetau. Greviștii foamei și cei care mai rămâneau în piață dormeau sau se odihneau pe unde puteau. Când mama avea insomnii, îi citeam sau recitam versuri în șoaptă. Mi se părea straniu să fiu împreună cu ea, nu acasă, ci în mijlocul unui oraș ostil, printre blocurile reci, expuși în orice moment intemperiilor, furiei unora sau altora dintre miile de locuitori ai orașului, oricând la cheremul bețivilor, nebunilor și boschetarilor. Mă temeam pentru viața mamei. Dar ea mă asigura că totul va fi bine.

„Nu-i chiar atât de rău să trăiești așa, *cu cerul înstelat deasupra*. Nu crezi?”

Într-o noapte, m-a rugat să-i recit *Mai am un singur dor*. Mie nu-mi spunea nimic special poezia asta. În general, evitam s-o recit. Dar atunci, pentru mama mea, am recitat-o. Corect, credeam eu.

„Hm!... Se pare că n-ai înțeles încă nimic din ce a pus El acolo.”

A avut dreptate. Abia mai târziu am început și eu să înțeleg câte ceva „din ce a pus El acolo”.

Urmărea cu atenție rotația monedei. A cules-o repede și a băgat-o în buzunar. S-a lăsat pe speteaza scaunului și a respirat adânc. O gură de aer înainte de a vorbi din nou despre stea.

– Aldebaran... Aldebaran... Popular, i se mai spune și Deșteptătorul. Îl căutam mereu pe cer, atunci când rămâneam peste noapte în piață. Îl priveam sperând din toată inima că el va putea *deștepta* și mințile bietelor fire de nisip purtate de vântul dezbinării...

...iar ea întrezări deodată trupurile luptătorilor troieni așteptând cu interes continuarea. Povestea nenorocirilor, a rătăcirilor lui împletite cu tragica poveste a Troiei și a celei mai simple strategii de inducere în eroare, veche de când lumea: calul troian...

– Mișunau printre noi... Scandau, cântau versurile noastre... Îngenunchiau și se rugau împreună cu noi... De fapt, ne urmăreau, ne marcau, pândeau momentul anihilării noastre totale...

...Treziiți-vă!

Treziiți-vă!

Nu războiul, nu armele au distrus orașul din temelii...

O găză a lunecat pe frunza unui palmier și a căzut pe oglinda apei din piscină. O scurtă zbatere risipită curând în cercuri tot mai vagi de unde. Neclintirea înghițea strigătul ei mut și restabilea luciul apei.

– Totul arată acum, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, niciodată.

Și, din nou, i-am auzit râsul ca un frison de durere.

– La finalul unui film... Nu-mi amintesc titlul... Doi tineri se sărutau pe peronul unei gări. Era o secvență mai lungă. Logica filmului cerea să se insiste mult asupra aceluia sărut.

În cadrul următor, trenul pornea din gară, traversa încet, silențios ecranul și apărea treptat peronul. Un peron pustiu de data asta.

Tăcerea, surpriza de a nu-i mai regăsi pe cei doi îndrăgostiți, coada trenului care se mai zărea undeva, în partea stângă a cadrului, mi-au golit inima de sânge. A fost ca o premoniție a propriei mele dispariții de pe ecranul vieții.

Chiar și acum mi se întâmplă uneori să re trăiesc acea senzație, senzația că, de fapt, am dispărut deja, că doar privesc la ceea ce se petrece în jurul meu ca la un film derulat în prostie, fără nici un sens. Îmi vine să mă ridic și să părăsesc sala asta mizeră de cinema, viața mea, viețile noastre. Vreau să rup filmul, să sfâșii ecranul, ca să dăm buzna cu toții afară, la aer proaspăt. Aș vrea să ne regăsim inocența, idealurile, pofta de a face temeinic ceva...

A continuat după o pauză.

– Numai că lumea e de-acum spartă, flască, bună de aruncat.

Cuvintele au încremenit între noi.

Printr-o mișcare imperceptibilă, întunericul se încolăcea ca un șarpe în jurul luminii. O devora treptat, în liniște.

Amândoi eram prinși în cruzimea blândă a nopții. Eu și bărbatul cu mult mai tânăr care vorbea. Continua să-mi vorbească chiar și atunci când tăcea...

...Și, în timp ce îl asculta pe rătăcitorul, tânărul bărbat învins la Troia, Elyssa, rătăcitoare la rândul ei, a simțit cum năvălea spre ea clipa magică din celălalt timp, timpul zeilor.

Zeci de slave pregăteau alte și alte bucate pe vatra încinsă și tot atâtea aduceau noi cupe și talere de aur la mese. Slavii turnau iar apă pe mâinile mesenilor, împărțeau ștergare albe și scoteau alt rând de pâini aburinde din coșuri.

Clipa venea alergând ca o herghelie de cai sălbatici. Dar ea nu s-a speriat. Nici o parte a trupului ei nu a dat înapoi, nu s-a ferit din calea clipei devastatoare. Ceea ce tocmai năvălea tropotind întruna, călcând fără milă prin odăile inimii era acceptarea zeilor. Da, se putea îndrăgosti. Da, avea binecuvântarea lor pentru a iubi din nou...

Multe lucruri se răsturnau definitiv în mine. Le părăseam. Atinsesem, în sfârșit, un țărm interior.

Priveam nuanțele apei. Înotau într-o nepăsătoare voluptate înainte de completa lor dispariție. Eram pătrunsă de aceeași voluptate de a exista acolo, în acel moment. Mă odihneam pe acel țărm interior, țărmul meu.

A fost ca o trecere peste graniță, peste propria mea graniță, cu toată bucuria eliberării.

Brațul s-a ridicat de la sine. S-a întins firesc și...